

KENDELSE AFSAGT AF RETTENS PRÆSIDENT
20. december 2001 *

I sag T-213/01 R,

Österreichische Postsparkasse AG (Østrig) ved Rechtsanwälte M. Klusmann,
F. Wiemer og A. Reidlinger,

sagsøger,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved S. Rating, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg,

sagsøgt,

principalt angående en påstand om udsættelse af gennemførelsen af beslutning COMP/D-1/36.571 af 9. august 2001, subsidiært angående en påstand, om at Kommissionen pålægges at undlade at udlevere meddelelsen af klagepunkter af

* Processprog: tysk.

10. september 1999 og den supplerende meddelelse af klagepunkter af 21. november 2000 i sag COMP/D-1/36.571 til Freiheitliche Partei Österreichs,

har

PRÆSIDENTEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS
RET I FØRSTE INSTANS

afsagt følgende

Kendelse

Faktiske omstændigheder og den administrative procedure

- ¹ Sagsøgeren er et østrigsk kreditinstitut, der driver sine filialer gennem forretningssteder i postkontorer i Østrig, og som siden slutningen af 2000 har været en del af BAWAG-gruppen.
- ² Den 6. maj 1997 fik Kommissionen kendskab til et dokument med overskriften »Lombard 8.5« og indledte i lyset af dette dokument i henhold til artikel 3, stk. 1, i Rådets forordning nr. 17 af 6. februar 1962, første forordning om anvendelse af bestemmelserne i traktatens artikel [81] og [82] (EFT 1959-1962, s. 81) på eget initiativ en procedure mod sagsøgeren og syv andre østrigske banker for overtrædelse af artikel 81 EF.

- 3 Ved skrivelse af 24. juni 1997 fremsendte Freiheitliche Partei Österreichs (herefter »FPÖ«) dokumentet »Lombard 8.5« til Kommissionen og anmodede om, at der blev indledt en procedure om overtrædelse af artikel 81 EF mod otte banker, som sagsøgeren ikke var iblandt.
- 4 Ved skrivelse af 26. februar 1998 meddelte Kommissionen som led i proceduren COMP/36.571 og i overensstemmelse med artikel 6 i Kommissionens forordning nr. 99/63/EØF af 25. juli 1963 om udtalelser i henhold til artikel 19, stk. 1 og 2, i Rådets forordning nr. 17 (EFT 1963-1964, s. 42) FPÖ afslag på denne anmodning. Kommissionen begrundede sin stillingtagen med, at kun personer og sammenslutninger af personer, der har en berettiget interesse, jf. artikel 3, stk. 2, i forordning nr. 17, kan fremsætte en begæring med henblik på at få en overtrædelse bragt til ophør.
- 5 Ved skrivelse af 2. juni 1998 svarede FPÖ, at partiet og dets medlemmer deltager i erhvervslivet, og at de derfor er økonomisk berørt. Partiet anførte videre, at det dagligt foretager utallige bankforretninger. Af disse grunde anmodede partiet på ny om at deltage i overtrædelsesproceduren og om at få kendskab til klagepunkterne.
- 6 Den 16. december 1998 fremsendte de berørte banker som led i proceduren COMP/36.571 Kommissionen en fælles sagsfremstilling, ledsaget af 40 000 sider bilag. I en indledende note anmodede de Kommissionen om at behandle sagsfremstillingen fortroligt. Noten indeholdt følgende passus:

»Nærværende sagsfremstilling kan konsulteres af alle banker, der er omfattet af proceduren COMP/36.571. Kommissionen anmodes i henhold til artikel 20 i forordning nr. 17 om at ikke bekendtgøre den for tredjemand.«

- 7 Ved skrivelse af 13. september 1999 fremsendte Kommissionen meddelelsen af klagepunkter af 10. september 1999 til sagsøgeren, hvori den foreholdt sagsøgeren at have indgået konkurrencestridige aftaler med andre østrigske banker vedrørende gebyrer og forretningsbetingelser for kunderne — private og virksomheder — og dermed have tilsidesat artikel 81 EF.
- 8 Den 6. oktober 1999 fik sagsøgeren aktindsigt i sagens akter. Ved denne lejlighed underrettede Kommissionen mundtligt sagsøgeren om, at den i overensstemmelse med artikel 7 i Kommissionens forordning (EF) nr. 2842/98 af 22. december 1998 om høring af parter i visse procedurer efter EF-traktatens artikel [81] og [82] (EFT L 354, s. 18) påtænkte at meddele FPÖ alle de klagepunkter, der var rejst under proceduren.
- 9 Sagsøgeren sendte samme dag Kommissionen en skrivelse, hvori det angav, at det efter selskabets opfattelse var ulovligt at udlevere FPÖ en kopi af klagepunkterne. Sagsøgeren gjorde gældende, at FPÖ ikke havde en berettiget interesse og derfor ikke kunne anses for klager i henhold til artikel 3, stk. 2, i forordning nr. 17.
- 10 Kommissionen svarede ved skrivelse af 5. november 1999. Den angav heri, at FPÖ som bankkunde havde en berettiget interesse i at få meddelt klagepunkterne i henhold til artikel 7 i forordning nr. 2842/98. Kommissionen fremsendte ved samme lejlighed sagsøgeren en liste over de passager, der ikke måtte meddeles FPÖ.
- 11 Sagsøgeren svarede ved skrivelse af 17. november 1999 og protesterede på ny mod, at FPÖ fik tilsendt en kopi af meddelelsen af klagepunkter og navnlig mod, at der blev fremsendt en fuldstændig udgave af den pågældende meddelelse, hvori, som Kommissionen havde accepteret i sin skrivelse af 5. november 1999, navnene på visse personer, der var nævnt i denne meddelelse af klagepunkter, blev

streget over eller blev erstattet af en beskrivelse af deres jobfunktion. Herefter blev FPÖ's begæring i første omgang ikke taget til følge.

12 Den 18. og 19. januar 2000 blev der afholdt en høring vedrørende den i meddelelsen af klagepunkter af 10. september 1999 påklagede adfærd. FPÖ deltog ikke i denne høring.

13 Den 21. november 2000 fremsendte Kommissionen en supplerende meddelelse af klagepunkter, hvori den foreholdt sagsøgeren at have indgået konkurrencestridige aftaler med andre østrigske banker vedrørende gebyrer for veksling af forskellige valutaer og euro.

14 Den 27. februar 2001 fandt der en ny høring sted, som FPÖ heller ikke deltog i.

15 Ved skrivelse af 27. marts 2001 meddelte høringskonsulenten sagsøgeren, at FPÖ på ny havde anmodet om, at partiet fik udleveret en ikke-fortrolig version af meddelelserne af klagepunkter, og at høringskonsulenten havde til hensigt at imødekomme denne anmodning. Høringskonsulenten havde som bilag til sin skrivelse vedlagt en liste, der ifølge høringskonsulenten burde sikre beskyttelsen af forretningshemmeligheder, og som indebar slettelse af en række navne og beskrivelser af fysiske personers jobfunktioner. I øvrigt anførte høringskonsulenten, at kun bilag A til meddelelsen af klagepunkter af 10. september 1999, der indeholder en liste over henvisninger til alle dokumenter, og som er vedlagt denne meddelelse af klagepunkter, men ikke dokumenterne selv, skulle udleveres.

16 Ved skrivelse af 24. april 2001 modsatte sagsøgeren sig på ny, at meddelelsen af klagepunkter blev udleveret.

- 17 Ved skrivelse af 5. juni 2001 bekræftede høringskonsulentens sit synspunkt, hvorefter de to meddelelser af klagepunkter, bortset fra visse oplysninger, der var indeholdt i liste 1 og 2, der var vedlagt som bilag til skrivelserne, og som han fandt var fortrolige, skulle tilsendes FPÖ. Han tilføjede, at en anerkendelse af FPÖ som »klageberettiget« ikke kunne anfægtes under et særskilt søgsmål.

- 18 Ved skrivelse af 25. juni 2001 anmodede sagsøgeren Kommissionen om at træffe en afgørelse, der kunne gøres til genstand for et søgsmål.

- 19 Ved skrivelse af 9. august 2001 blev beslutningen i sag COMP/36.517 (herefter »den anfægtede beslutning«) meddelt sagsøgeren. Heri anføres navnlig følgende:

»Efter en fornyet gennemgang af de faktiske og retlige omstændigheder i sagen mellem Deres klient og Kommissionen, skal jeg herved meddele Dem, at jeg opretholder det standpunkt, jeg har givet udtryk for i min skrivelse af 5. juni 2001. Min afgørelse er begrundet i følgende forhold:

1. Det er ikke høringskonsulentens, der træffer afgørelse om, hvorvidt en fysisk person eller sammenslutning af personer har klageadgang i henhold til artikel 3, stk. 2, i forordning nr. 17, men det kommissionsmedlem, der har ansvaret for konkurrencespørgsmål. Van Miert havde allerede i løbet af 1999 givet FPÖ medhold, og dette er senere blevet bekræftet af Monti. [...]

2. Anerkendelsen af FPÖ som »klageberettiget« i sag COMP/36.571 udgør en proceduremæssig foranstaltning, der ikke kan gøres til genstand for et særskilt søgsmål. Der kan derimod kun rejses indsigelser over for denne

foranstaltning som led i en sag, der anlægges til prøvelse af Kommissionens beslutning om at afslutte proceduren. Indrømmes der en ret til at indgive en begæring som omhandlet i artikel 3, stk. 2, i forordning nr. 17, medfører dette i overensstemmelse med artikel 7 i forordning (EF) nr. 2842/98 [...], at dem, der indgiver begæringen, skal have udleveret en ikke-fortrolig version af klagepunkterne. Om proceduren er indledt af egen drift, eller efter at der er indgivet klage i henhold til artikel 3, stk. 2, i forordning nr. 17, er uden betydning. I modsætning til, hvad De har hævdet, har artikel 7 i forordning (EF) nr. 2842/98 bindende virkning. [...]

3. [...]

4. Henset til ovenstående bemærkninger opstår der endvidere det spørgsmål, hvilke af oplysningerne i meddelelsen af klagepunkter af 10. september 1999 og den supplerende meddelelse af klagepunkter af 21. november 2000 skal fjernes for at tage hensyn til Deres klients berettigede forventning om, at hans forretningshemmeligheder og andre oplysninger behandles fortroligt.

a) De har foreslået, at de berørte østrigske bankers navne slettes i de omtalte skrivelser. Hertil bemærkes, at identiteten af en virksomhed, der deltager i en påstået tilsidesættelse, ikke er en forretningshemmelighed, der er omfattet af fællesskabsretten, og heller ikke er en fortrolig oplysning, der bør beskyttes. Det forekommer endvidere på nuværende tidspunkt formålsløst at slette navnene på de pågældende banker, da deres identitet under alle omstændigheder vil blive offentliggjort i Kommissionens beslutning om afslutning af proceduren [...]

b) I den version af klagepunkterne, som skal tilstilles FPÖ, slettes alle virksomhedsinterne oplysninger, der kan give informationer om Deres klients nuværende eller fremtidige handelspolitik. I denne forbindelse er

der imidlertid grund til at anlægge en snæver fortolkning, eftersom der er tale om oplysninger, der er flere år gamle. Derfor er der ikke grundlag for at slette nogen talangivelser i de to meddelelser af klagepunkter. Af hensyn til beskyttelsen af personer slettes i den kopi, der skal udleveres, alle oplysninger, der kan identificere de pågældende fysiske personer. Dette betyder, at disse personers navne og jobfunktioner skal gøres ulæselige.

Med henblik på udarbejdelsen af den ikke-fortrolige version af klagepunkterne af 10. september 1999 og de supplerende klagepunkter af 21. november 2000, der skal udleveres til FPO, slettes de oplysninger i de pågældende originale dokumenter, der er indeholdt i liste 1 og 2, der er vedlagt som bilag. Jeg kan af Deres skrivelse i nærværende sag udlede, at De, bortset fra spørgsmålet om anonymitet med hensyn til den første meddelelse af klagepunkter, er enig med hensyn til indholdet af disse lister.

Sammenfattende kan jeg derfor konkludere, at den nuværende, tilpassede version af meddelelsen af klagepunkter af 10. september 1999 og af den supplerende meddelelse af klagepunkter af 21. november 2000 skal udleveres til FPO, således at partiet kan tage stilling til den verserende sag COMP/36.571 — Østrigske banker.

Nærværende beslutning er truffet i henhold til artikel 9, stk. 2, i Kommissionens afgørelse 2001/462/EF, EKSF af 23. maj 2001 om høringskonsulentens kompetenceområde under behandlingen af visse konkurrencesager (EFT L 162, s. 21).

Jeg vil bede Dem inden for en frist på en uge efter meddelelsen af nærværende beslutning at oplyse, hvorvidt Deres klient har til hensigt at anlægge sag til prøvelse af nærværende beslutning ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første

Instans eller begære gennemførelsen af beslutningen udsat. Kommissionen udleverer ikke de ovennævnte meddelelser af klagepunkter til FPÖ før udløbet af denne frist på en uge.«

- 20 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 19. september 2001 har sagsøgeren anlagt sag med påstand om annullation af den anfægtede beslutning.
- 21 Ved særskilt dokument indleveret til Rettens Justitskontor samme dag har sagsøgeren indgivet en begæring om foreløbige forholdsregler, principalt med påstand om, at gennemførelsen af den anfægtede beslutning udsættes, subsidiært at Kommissionen i sag COMP/36.571 pålægges at undlade at udlevere meddelelsen af klagepunkter af 10. september 1999 og den supplerende meddelelse af klagepunkter af 21. november 2000 til FPÖ.
- 22 Den 5. oktober 2001 fremsatte Kommissionen sine bemærkninger til nærværende begæring om foreløbige forholdsregler.
- 23 Parterne afgav mundtlige indlæg den 8. november 2001. Under retsmødet opfordrede Retten Kommissionen til at tilkendegive, om den var rede til at acceptere en mindelig løsning, hvorefter den skulle undlade at udlevere meddelelserne af klagepunkter til FPÖ, indtil dommen i hovedsagen var blevet afsagt, på betingelse af, at sagsøgeren som modydelse indvilgede i at fremskynde sagens behandling ved at give afkald på indgive replik og fremsætte begæring om, at sagen behandles forud for andre sager. Retten fastsatte en frist indtil den 15. november 2001 for Kommissionen til at tage stilling hertil.
- 24 Ved skrivelse af 15. november 2001 meddelte Kommissionen, at den ikke kunne tiltræde den foreslåede mindelige løsning. Den anførte derimod, at den for så vidt angik de påståede fortrolige oplysninger ville ændre henvisningerne i betragtning

193 og 215 i meddelelsen af klagepunkter af 10. september 1999 til en af sagsøgerens højtstående ansatte på samme måde, som det var blevet gjort i de ovennævnte passager i liste 1 i bilaget til høringskonsulentens skrivelse af 5. juni 2001.

- 25 Ved telefax af 27. november 2001 fremsatte sagsøgeren sine bemærkninger til Kommissionens skrivelse af 15. oktober 2001.

Retlige bemærkninger

- 26 I henhold til bestemmelserne i artikel 242 EF og 243 EF samt artikel 4 i Rådets afgørelse 88/591/EKSF, EØF, Euratom af 24. oktober 1988 om oprettelse af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (EFT L 319, s. 1), som ændret ved Rådets afgørelse 93/350/Eurotom, EKSF, EØF af 8. juni 1993 (EFT L 144, s. 21), kan Retten, hvis den skønner, at forholdene kræver det, udsætte gennemførelsen af den anfægtede retsakt eller foreskrive de nødvendige foreløbige forholdsregler.
- 27 I henhold til artikel 104, stk. 1, første afsnit, i Rettens procesreglement kan en begæring om udsættelse af gennemførelsen af en retsakt kun antages til realitetsbehandling, hvis den, der fremsætter begæringen, har anlagt sag til prøvelse af retsakten ved Retten. Denne bestemmelse er ikke en formalitet, men forudsætter, at hovedsagen, som begæringen om foreløbige forholdsregler knytter sig til, kan behandles af Retten.
- 28 Procesreglementets artikel 104, stk. 2, bestemmer, at begæringer om foreløbige forholdsregler skal angive de omstændigheder, der medfører uopsættelighed, og de faktiske og retlige grunde til, at den begærede forholdsregel umiddelbart forekommer berettiget (*fumus boni juris*). Disse betingelser er kumulative, således

at der ikke kan anordnes foreløbige forholdsregler, når en af dem ikke er opfyldt (kendelse afsagt af Domstolens præsident den 14.10.1996, sag C-268/96 P(R), SCK og FNK mod Kommissionen, Sml. I, s. 4971, præmis 30). I sådanne sager foretager Fællesskabets retsinstanter i givet fald også en afvejning af de berørte interesser (kendelse afsagt af Domstolens præsident den 29.6.1999, sag C-107/99 R, Italien mod Kommissionen, Sml. I, s. 4011, præmis 59).

1. Formaliteten

Parternes argumenter

- 29 Kommissionen har gjort gældende, at det tilkommer Retten at tage stilling til, om stævningen i hovedsagen indeholder momenter, der med en vis sandsynlighed gør det muligt at lægge til grund, at hovedsagen ud fra en umiddelbar betragtning kan antages til realitetsbehandling. I det foreliggende tilfælde er det imidlertid åbenbart, at hovedsagen må afvises.
- 30 I denne forbindelse har Kommissionen anført, at der i hovedsagen er nedlagt påstand om annullation af den anfægtede beslutning. Den eneste afgørelse, der er indeholdt i den anfægtede beslutning, er imidlertid det benægtende svar på spørgsmålet om, hvorvidt der i de ikke-fortrolige versioner af meddelelserne af klagepunkter, der skal udleveres til FPÖ, skal fjernes andre oplysninger end dem, der er indeholdt i bilag 1 og 2 til den pågældende anfægtede beslutning, idet det må fastslås, at sådanne andre oplysninger ikke kan anses for at være omfattet af den fortrolige behandling, som garanteres af fællesskabsretten.
- 31 For at anfægte denne afgørelse har sagsøgeren i stævningen i hovedsagen og i sin begæring om foreløbige forholdsregler blot fremlagt en redegørelse bestående i en oprensning af retsprincipper, men ikke angivet faktiske omstændigheder eller sat

disse i relation til en retsregel. Denne redegørelse opfylder ikke de krav, der er opstillet i artikel 44, stk. 1, litra c), og artikel 104, stk. 2, i Rettens procesreglement.

- 32 Sagen kan ifølge Kommissionen heller ikke antages til realitetsbehandling, for så vidt som sagsøgeren søger at forhindre enhver udlevering af meddelelserne af klagepunkter til FPÖ, inden der træffes en afgørelse i hovedsagen, uanset om navnene på de berørte kreditinstitutter slettes. Udleveringen af ikke-fortrolige versioner af meddelelserne af klagepunkter til »de klageberettigede« er ikke desto mindre obligatorisk i henhold til artikel 7 i forordning nr. 2842/98. En udlevering forudsætter ikke, at der træffes en afgørelse, og er derfor ikke anfægtelig.
- 33 I øvrigt underrettede Kommissionen allerede ved skrivelse af 5. november 1999 sagsøgeren om, at den havde til hensigt at henholde sig til denne bestemmelse. Imidlertid er nærværende påstand ikke en påstand om annullation af en afgørelse, der blev truffet på daværende tidspunkt.
- 34 Antages det, at Kommissionen havde truffet en afgørelse om at »anerkende« FPÖ som »klageberettiget«, ville der efter Kommissionens opfattelse blot være tale om en proceduremæssig foranstaltning. En sådan afgørelse har ingen retsvirkninger, der kan påvirke sagsøgerens interesser gennem en væsentlig ændring af sagsøgerens retsstilling, hvorfor den ikke kan være genstand for et særskilt søgsmål. I skrivelsen af 27. marts 2001 har høringskonsulenten over for sagsøgeren blot bekræftet, at FPÖ's interesse i at fremsætte en anmodning var blevet anerkendt, og høringskonsulenten havde gentaget sin forklaring vedrørende dette punkt. For så vidt angår anerkendelsen af FPÖ's interesse er denne skrivelse ikke en ny beslutning, men blot en bekræftelse, der ikke er anfægtelig.
- 35 Sagsøgeren har gjort gældende, at begæringen om udsættelse af gennemførelsen af den anfægtede afgørelse skal admitteres. For det første har sagsøgeren bestridt, at Kommissionen i skrivelse af 5. november 1999 traf afgørelse om, hvorvidt FPÖ var klageberettiget. Sagsøgeren har i denne forbindelse anført, at skrivelsen

er underskrevet af en direktør og ikke af kommissionsmedlemmet. I øvrigt anføres det i høringskonsulentens skrivelse af 27. marts 2001, at nye oplysninger i sagen har foranlediget Kommissionen til at tage et problem, der var blevet diskuteret i løbet af anden halvdel af 1999, op til fornyet overvejelse, et problem, der endnu ikke er fundet en endelig løsning på. Problemet drejer sig om, hvorvidt FPÖ må anses for klageberettiget i henhold til artikel 3, stk. 2, i forordning nr. 17. Problemet blev imidlertid ikke endeligt løst i 1999.

- 36 Den anfægtede afgørelse kan ifølge sagsøgeren navnlig gøres til genstand for et særskilt søgsmål i forhold til søgsmålet til prøvelse af den endelige beslutning, eftersom den har bindende retsvirkninger og krænker sagsøgerens interesser, nemlig sagsøgerens interesse i at begære gennemførelsen af den anfægtede afgørelse udsat, og subsidiært i, at der udstedes et påbud om ikke at udlevere meddelelserne af klagepunkter.
- 37 Det er sagsøgerens opfattelse, at udleveringen af dokumenter til tredjemand, der er indgivet til Kommissionen som led i en undersøgelsesprocedure, kan gøres til genstand for et særskilt søgsmål i forhold til søgsmålet til prøvelse af Kommissionens endelige beslutning, idet den ret til fortrolig behandling af sine forretningshemmeligheder, som en virksomhed, der berøres af den pågældende udlevering, har, påvirkes endeligt og uopretteligt. Udleveringen af meddelelser af klagepunkter er ikke en rent administrativ handling, der forbereder en endelig beslutning om afslutning af proceduren. Dette fremgår navnlig af Domstolens dom af 24. juni 1986 i sagen AKZO Chemie mod Kommissionen (sag 53/85, Sml. s. 1965, præmis 20), og kendelse afsagt af Rettens præsident den 1. december 1994 i sagen Postbank mod Kommissionen (sag T-353/94, Sml. II, s. 1141, præmis 25).
- 38 Den anfægtede afgørelse afføder retsvirkninger, der endeligt og uopretteligt påvirker sagsøgerens rettigheder med hensyn til fortroligheden af de oplysninger, der er indeholdt i meddelelserne af klagepunkter. Muligheden for at anlægge et særskilt søgsmål til prøvelse af den anfægtede afgørelse er derfor nødvendig med henblik på at opretholde sagsøgerens rettigheder. En retsbeskyttelse i form af et søgsmål til prøvelse af beslutningen om afslutning af proceduren vil indtræde for sent.

Rettens bemærkninger

- 39 For så vidt angår Kommissionens argument om, at sagsøgerens begæring om foreløbige forholdsregler ikke opfylder kravene i henhold til artikel 44, stk. 1, litra c), og artikel 104, stk. 2, i Rettens procesreglement, har Kommissionen blot hævdet, at den eneste afgørelse, der ifølge Kommissionen er indeholdt i den anfægtede beslutning, er det benægtende svar på spørgsmålet om, hvorvidt der i de ikke-fortrolige versioner af meddelelserne af klagepunkter, der skal udleveres til FPÖ, skal fjernes andre oplysninger end dem, der er indeholdt i bilag 1 og 2 til den pågældende anfægtede beslutning. Denne afgørelse har sagsøgeren i begæringen om foreløbige forholdsregler blot anfægtet ved at opremse retsprincipper, men ikke angivet faktiske omstændigheder og end mindre sat disse principper i relation til en retsregel.
- 40 Det fremgår dog af en umiddelbar og sammenhængende gennemgang af begæringen om foreløbige forholdsregler, navnlig punkt 18, sammenholdt med punkt 29, at sagsøgeren dels bestrider Kommissionens afslag på at anse oplysningerne om navnene og adresserne på de virksomheder, der deltager i proceduren, for forretningshemmeligheder, der skal behandles fortroligt, dels den omstændighed, at Kommissionen blot har slettet forskellige navne på personer og beskrivelsen af de pågældendes jobfunktioner.
- 41 Heraf følger, at begæringen om foreløbige forholdsregler opfylder de i procesreglementets artikel 44, stk. 1, litra c), og artikel 104, stk. 2, fastsatte formelle betingelser for, at en begæring om foreløbige forholdsregler kan admitteres.
- 42 For så vidt angår påstanden om, at begæringen ikke skal tages til følge, fordi hovedsagen ifølge Kommissionen må afvises, fremgår det af fast retspraksis, at dette spørgsmål som hovedregel ikke bør behandles under en sag om foreløbige forholdsregler, da afgørelsen i hovedsagen herved kan foregribes. Når det imidlertid, som tilfældet er i denne sag, gøres gældende, at begæringen om

foreløbige forholdsregler udspringer af en hovedsag, som åbenbart må afvises, kan det være nødvendigt, at der fremlægges omstændigheder, som godtgør, at hovedsagen ud fra en umiddelbar betragtning alligevel kan antages til realitetsbehandling (jf. bl.a. kendelser afsagt af Domstolens præsident den 27.1.1988, sag 376/87 R, Distrivet mod Rådet, Sml. s. 209, præmis 21, og den 12.10.2000, sag 300/00 P(R), Federación de Cofradías de Pescadores de Guipúzcoa m.fl. mod Rådet, Sml. I, s. 8797, præmis 34, samt kendelse afsagt af Rettens præsident den 30.6.1999, sag T-13/99 R, Pfizer Animal Health mod Rådet, Sml. II, s. 1961, præmis 121).

- 43 Henset til de af Kommissionens fremførte argumenter finder Retten, at der i den foreliggende sag er grund til at undersøge, om det er åbenbart, at annullations-søgsmålet må afvises.
- 44 Hvad for det første angår Kommissionens argument om, at det er åbenbart, at sagen må afvises, idet stævningen ikke opfylder de i procesreglementets artikel 44, stk. 1, litra c), opstillede krav, bemærkes, at det af stævningens punkt 18 og 29 fremgår, at sagsøgeren heri har givet udtryk for de samme indsigelser som i begæringen om foreløbige forholdsregler, og som er beskrevet i præmis 40 ovenfor. Heraf følger, at det af de samme grunde, som førte til, at begæringen om foreløbige forholdsregler kan admitteres, ikke kan anses for åbenbart, at annullationssøgsmålet skal afvises i henhold til procesreglementets artikel 44, stk. 1, litra c).
- 45 Hvad dernæst angår Kommissionens argument, hvorefter det er åbenbart, at sagen må afvises, for så vidt som enhver udlevering til FPÖ af meddelelserne af klagepunkter, selv ikke-fortrolige versioner, søges forhindret med dette søgsmål, skal det indledningsvis understreges, at Kommissionens argument i det væsentlige er baseret på en forudsætning om, at beslutningen om at anerkende, at en fysisk person har en berettiget interesse i henhold til artikel 3, stk. 2, i forordning nr. 17, ikke afføder selvstændige retsvirkninger, og at udleveringen af meddelelsen af klagepunkter til en sådan person ikke er en anfægtelig beslutning, men følger direkte og umiddelbart af artikel 7 i forordning nr. 2842/98.

- 46 Det skal undersøges, som Domstolen har fastslået i dom af 11. november 1981 i sagen IBM mod Kommissionen (sag 60/81, Sml. s. 2639, præmis 9), om den anfægtede beslutning er en foranstaltning, der har retligt bindende virkninger, som kan berøre sagsøgerens interesser gennem en væsentlig ændring af hans retsstilling, eller om den blot udgør en forberedende foranstaltning, således at et søgsmål til prøvelse af beslutningen om afslutning af proceduren kan give en tilstrækkelig beskyttelse mod, at den forberedende foranstaltning eventuelt er ulovlig.
- 47 Hertil bemærkes, at beslutningen om at udlevere meddelelserne af klagepunkter til FPÖ formelt set er en retsakt. Denne retsakt forudsætter en tidligere beslutning fra Kommissionens side, hvori den har fastslået, at FPÖ kan anses for klageberettiget i henhold til artikel 3, stk. 2, i forordning nr. 17, og at FPÖ derfor i overensstemmelse med artikel 7 i forordning nr. 2843/98 havde ret til at få udleveret en ikke-fortrolig version af meddelelserne af klagepunkter.
- 48 Hvad angår beslutningen om FPÖ's proceduremæssige stilling har Kommissionen i sine indlæg imidlertid ikke været i stand til angive andet, end at denne beslutning blev truffet i 1999. I sin skrivelse af 27. marts 2001 anfører høringskonsulenten dog, at nye oplysninger i sagen har foranlediget Kommissionen til at tage et problem, der var blevet diskuteret i løbet af anden halvdel af 1999, op til fornyet overvejelse, et problem, der ikke var fundet en løsning på. Problemet drejer sig om, hvorvidt FPÖ må anses for klageberettiget i henhold til artikel 3, stk. 2, i forordning nr. 17, og dermed har ret til at deltage i proceduren og få udleveret ikke-fortrolige versioner af meddelelserne af klagepunkter. Heraf fremgår det umiddelbart, at det derfor først var i den anfægtede beslutning, at beslutningen om FPÖ's proceduremæssige stilling blev truffet.
- 49 Hvad angår de skrivelser, Kommissionen og høringskonsulenten har tilstillet sagsøgeren inden den anfægtede beslutning, anføres det ikke i nogen af dem, at Kommissionen uden videre ville udlevere ikke-fortrolige versioner af meddelelserne af klagepunkter til FPÖ. Tværtimod gives sagsøgeren i alle disse skrivelser lejlighed til at fremkomme med sine bemærkninger om, hvilke versioner af de pågældende meddelelser der eventuelt skulle udleveres. Det følger heraf, at disse skrivelser må antages at være forberedende foranstaltninger, hvorimod den

anfægtede beslutning umiddelbart indeholder Kommissionens endelige stillingtagen til, om de efter Kommissionens opfattelse ikke-fortrolige versioner af meddelelserne af klagepunkter skulle udleveres til FPÖ (jf. i denne retning Rettens kendelse af 2.5.1997, sag T-90/96, Peugeot mod Kommissionen, Sml. II, s. 663, præmis 34 og 36).

50 Disse forhold underbygger den umiddelbare konklusion, at det først er med vedtagelsen af den anfægtede beslutning, at sagsøgerens retsstilling har kunnet ændres væsentligt, og at selskabets interesser har kunnet påvirkes.

51 Det er utvivlsomt rigtigt, at en eventuel udlevering af dokumenterne har til formål at fremme sagens oplysning. I denne forbindelse og bortset fra, at det ikke kan udelukkes, at den anfægtede beslutning har definitiv karakter, bemærkes, at denne akt er uafhængig af den afgørelse, der skal træffes om, hvorvidt artikel 81 EF er tilsidesat. Sagsøgerens mulighed for at anlægge sag til prøvelse af en endelig afgørelse, hvorved det fastslås, at konkurrencereglerne er tilsidesat, kan ikke give sagsøgeren en passende beskyttelse af dennes rettigheder på dette område (jf. i denne retning dommen i sagen AKZO Chemie mod Kommissionen, præmis 20). Dels vil den administrative procedure muligvis ikke føre til en beslutning, der konstaterer tilsidesættelse. Dels giver et søgsmål til prøvelse af denne beslutning, hvis det rejses, i hvert fald ikke sagsøgeren mulighed for at forhindre de virkninger, som en ulovlig udlevering af de pågældende meddelelser af klagepunkter måtte have.

52 Det kan under disse omstændigheder ikke udelukkes, at den anfægtede beslutning, ikke mindst fordi den ligeledes vedrører udleveringen af ikke-fortrolige versioner af meddelelserne af klagepunkter, udgør en anfægtelig retsakt, og følgelig, at sagsøgeren kan anlægge et annullationssøgsmål i medfør af artikel 230, stk. 4, EF. Det kan derfor ikke udelukkes, at nærværende begæring må admitteres.

53 Herefter skal det undersøges, om betingelsen om uopsættelighed og interesseafvejning er opfyldt.

2. Uopsætteligheden og interesseafvejningen

Parternes argumenter

- 54 Sagsøgeren har gjort gældende, at en øjeblikkelig gennemførelse af den anfægtede beslutning vil påføre selskabet alvorlig økonomisk og ikke-økonomisk skade, der ikke vil kunne genoprettes, selv hvis den anfægtede beslutning efterfølgende annulleres.
- 55 Ifølge sagsøgeren indeholder de ikke-fortrolige versioner, som Kommissionen ønsker at udlevere til FPÖ, oplysninger, som sagsøgeren kan kræve holdes fortrolige. Den omstændighed, at høringskonsulenten vil slette forskellige navne og beskrivelser af fysiske personers jobfunktioner, er ikke en tilstrækkelig garanti for at sikre denne fortrolighed. Sagsøgeren præciserede under høringen, at andre oplysninger burde anses for fortrolige. I denne forbindelse henviste selskabet bl.a. til navnene på adressaterne for meddelelserne af klagepunkter. Efter sagsøgerens opfattelse lader den omstændighed, at FPÖ i sin klage af 24. juni 1997 ikke har nævnt sagsøgeren ved navns nævnelse, formode, at FPÖ ikke er bekendt med, at selskabet er omhandlet i disse meddelelser af klagepunkter. Selskabet har ligeledes henvist til punkt 216, 218 og 219 i meddelelsen af klagepunkter af 10. september 1999, der indeholder direkte henvisninger til opgaver, som udføres af personer, der har deltaget i visse møder. I den foreliggende sag gør disse henvisninger ifølge sagsøgeren det muligt direkte at identificere de pågældende personer. Punkt 219 indeholder desuden oplysninger vedrørende visse af de af bankerne anvendte betingelser, som ifølge sagsøgeren skal anses for forretningshemmeligheder.
- 56 Sagsøgeren har tilføjet, at den omstændighed, at Kommissionen har besluttet at undlade at udlevere en del af de dokumenter, der er vedlagt som bilag til meddelelserne af klagepunkter, ikke er til hinder for, at sagsøgeren påføres en alvorlig og uoprettelig skade, såfremt Kommissionen citerer de pågældende dokumenter ordret og udtømmende i disse meddelelser.

57 Sagsøgerens interesse i, at oplysningerne i meddelelserne af klagepunkter behandles fortroligt, skyldes grundlæggende, at klagepunkterne ikke er blevet fremsat efter afslutningen af en kontradiktorisk procedure. I meddelelserne af klagepunkter gives der ikke udtryk for, i hvilket omfang sagsøgeren har taget til genmæle over for de punkter, selskabet foreholdes. Det ensidige indhold af meddelelserne af klagepunkter og muligheden for, at disse er ubegrundede, vil ikke umiddelbart kunne fremgå for tredjemand og vil kunne foranledige denne til at drage for sagsøgeren uberettigede og ugunstige konklusioner, måske endog til at dømme sagsøgeren på forhånd.

58 Denne risiko er navnlig relevant i forhold til et kollektivt søgsmål, der verserer for domstole i USA. Under et sådant søgsmål kan sagsøgerne dissekere klagepunkterne uden hensyn til, at de er ensidige og foreløbige, og uden at sagsøgeren kan hindre dette ad rettens vej. Kommissionen har lige så lidt som sagsøgeren mulighed for retligt at forhindre, at meddelelserne af klagepunkterne gives eller sælges til de nævnte sagsøgere, når de først er udleveret til FPÖ.

59 Sagsøgeren har gjort gældende, at en umiddelbar gennemførelse af den anfægtede beslutning under disse omstændigheder vil tilføje selskabet alvorlige og uoprettelige økonomiske og ikke-økonomisk skade. Det er efter sagsøgerens opfattelse sandsynligt, at FPÖ vil offentliggøre meddelelserne af klagepunkter eller deres indhold og bringe sagsøgeren i miskredit i forhold til sine kunder og offentligheden i det hele taget. Denne forhåndsdomfældelse vil medføre et tab af kunder til fordel for andre banker.

60 Gennemføres den anfægtede beslutning, inden der træffes afgørelse i hovedsagen, vil det ifølge sagsøgeren gøre en eventuel annulation af den anfægtede beslutning ved en sådan dom virkningsløs, idet det dermed vil være umuligt at ændre beslutninger om at udlevere meddelelserne af klagepunkter. FPÖ — og offentligheden — vil få kendskab til klagepunkterne.

- 61 At der er tale om uopsættelighed, kan heller ikke afvises med henvisning til, at sagsøgeren, som det hævdes af Kommissionen, kan vælge at anlægge sag ved de nationale domstole. Kommissionen kan ikke overføre domstolsprøvelsen til de nationale domstole. Da der i den foreliggende sag er tale om en fortolkning af artikel 3 i forordning nr. 17 og af artikel 7 i forordning nr. 2842/98, er de nationale domstole ifølge sagsøgeren under alle omstændigheder forpligtet til at forelægge spørgsmål for Domstolen med henblik på en præjudiciel afgørelse.
- 62 De ovenfor beskrevne konsekvenser af en umiddelbar gennemførelse af den anfægtede beslutning medfører, at sagsøgeren har en afgørende interesse i, at gennemførelsen foreløbigt udsættes, og at der anordnes forbud mod, at meddelelserne af klagepunkter udleveres til FPÖ.
- 63 Det er sagsøgerens opfattelse, at Kommissionens interesse i en hurtig afslutning af undersøgelsesproceduren ikke er beskyttelsesværdig, idet Kommissionen indtil nu ikke har truffet en endelig afgørelse med hensyn til den uenighed, der siden 1997, eller i det mindste siden oktober 1999, har eksisteret mellem parterne med hensyn til, om en udlevering er lovlig. Det kan under ingen omstændigheder tilskrives sagsøgeren, at Kommissionen først nu, hvor undersøgelsen nærmer sig sin afslutning, har ønsket at udlevere meddelelserne af klagepunkter. Sagsøgerens interesse i, at en uoprettelig skade undgås og status quo opretholdes, bør derfor gives forrang.
- 64 Kommissionen har gjort gældende, at sagsøgerens argumentation vedrørende den påståede uopsættelighed med hensyn til selskabets begæring om foreløbige forholdsregler hviler på en cirkelslutning. Sagsøgeren kan kun modsætte sig udleveringen af meddelelserne af klagepunkter til FPÖ, hvis denne udlevering vil medføre den uoprettelige ikke-økonomiske skade, som sagsøgeren har gjort gældende. Dette vil kun kunne ske, såfremt de udleverede meddelelser af klagepunkter indeholdt fortrolige oplysninger. De eneste fortrolige oplysninger, der findes i de versioner, hvis udlevering er omtalt i den anfægtede beslutning, er ifølge sagsøgerens egne forklaringer under den høring, der fandt sted inden

vedtagelsen af den anfægtede beslutning, og i sagsøgerens begæring om foreløbige forholdsregler, imidlertid navnene på de berørte kreditinstitutter. Sagsøgeren har alene begrundet denne påstand med henvisning til, at FPÖ muligvis vil misbruge disse navne til politiske formål.

- 65 Navnene på de berørte østrigske kreditinstitutter er imidlertid ikke fortrolige. FPÖ's eventuelle anvendelse heraf er derfor uden betydning for den foreliggende procedure.

Rettens bemærkninger

Uopsætteligheden

- 66 Det fremgår af fast retspraksis, at spørgsmålet om, hvorvidt uopsættelighedsbetingelsen i forbindelse med en begæring om foreløbige forholdsregler er opfyldt, skal vurderes på baggrund af nødvendigheden af, at der træffes en foreløbig afgørelse for at undgå, at den begærende part udsættes for et alvorligt og uopretteligt tab. Den, der indgiver begæringen om udsættelse af gennemførelsen, skal dokumentere ikke at kunne afvente afgørelsen i hovedsagen uden at blive påført et sådant tab (jf. kendelse afsagt af Domstolens præsident den 12.10.2000, sag C-278/00 R, Grækenland mod Kommissionen, Sml. I, s. 8787, præmis 14, og kendelse afsagt af Rettens præsident den 15.7.1998, sag T-73/98 R, Prayon-Rupel mod Kommissionen, Sml. II, s. 2769, præmis 36, og den 20.7.2000, sag T-169/00 R, Esedra mod Kommissionen, Sml. II, s. 2951, præmis 43).

- 67 Selv om det med henblik på at godtgøre, at der foreligger et alvorligt og uopretteligt tab, ikke er nødvendigt, at det godtgøres med absolut vished, at tabet

indtræder, idet det er tilstrækkeligt, at tabet er forudseeligt med en tilstrækkelig grad af sandsynlighed, skal sagsøgeren dog fortsat føre bevis for de faktiske omstændigheder, der begrunder, at der er udsigt til et sådant alvorligt og uopretteligt tab (jf. kendelse afsagt af Domstolens præsident den 14.12.1999, sag C-335/99 P(R), HFB m.fl. mod Kommissionen, Sml. I, s. 8705, præmis 67, og kendelsen i sagen Grækenland mod Kommissionen, præmis 15).

- 68 Ved vurderingen af de påståede tab skal der — uafhængigt af de oplysninger, der hævdes at være fortrolige — sondres mellem tab, der følger af offentliggørelsen af oplysninger, som sagsøgeren anser for fortrolige, og tab, der følger af selve udleveringen af meddelelserne af klagepunkter til FPÖ.

— Udleveringen af oplysninger, der hævdes at være fortrolige, til FPÖ

- 69 Herom bemærkes for det første, at de omhandlede oplysninger ifølge Kommissionen er indeholdt i de ikke-fortrolige versioner af meddelelserne af klagepunkter, som Kommissionen foreslår, at den udarbejder og udleverer til FPÖ. Sagsøgeren har gjort gældende, at disse oplysninger, og navnlig sagsøgerens navn, bør slettes i den pågældende version. Det må imidlertid fastslås, at sagsøgeren ikke har godtgjort, at en udlevering af versioner af meddelelserne af klagepunkter, der indeholder en henvisning til sagsøgerens navn, vil kunne påføre denne et alvorligt og uopretteligt tab. Denne risiko er i øvrigt ikke mindst beskeden, eftersom sagsøgeren allerede er nævnt som en af de sagsøgte i det kollektive søgsmål, der verserer for USA's domstole. I øvrigt har sagsøgeren under høringen ikke bestridt, at sagsøgerens navn allerede er blevet nævnt af pressen i forbindelse med sag COMP/36.571. Endelig bemærkes, at selv om sagsøgerens navn, som det gøres gældende af sagsøgeren, ikke er nævnt i den klage, FPÖ indgav til Kommissionen den 24. juni 1997, er denne omstændighed ikke tilstrækkelig til at gøre navnet til en fortrolig oplysning.

70 Under høringen præciserede sagsøgeren, at også andre oplysninger i den ikke-fortrolige version af meddelelsen af klagepunkter af 10. september 1999 burde anses for fortrolige. Sagsøgeren har i denne forbindelse henvist til punkt 193, 215, 216, 218 og 219 i denne meddelelse af klagepunkter. Som det fremgår af præmis 24 ovenfor, har Kommissionen i skrivelse af 15. november 2001 accepteret at ændre de nævnte punkter 193 og 215, således som sagsøgeren har anmodet om. Nærværende undersøgelse skal derfor koncentreres om punkt 216, 218 og 219 i den pågældende meddelelse af klagepunkter.

71 Det bemærkes med hensyn til disse punkter, der indeholder direkte henvisninger til fysiske personers jobfunktioner, at det af fast retspraksis fremgår, at der ved undersøgelsen af uopsættelighedsbetingelsen kun kan tages hensyn til skade, der kan tænkes påført sagsøgeren (kendelsen i sagen Pfizer Animal Health mod Rådet, præmis 136). Det følger heraf, at der ved undersøgelsen af uopsættelighedsbetingelsen ikke kan tages hensyn til eventuel skade for visse af sagsøgerens ansattes personlige omdømme, medmindre sagsøgeren kan bevise, at en sådan krænkelse vil medføre alvorlig skade for sagsøgerens eget omdømme. Dette er imidlertid ikke sket i den foreliggende sag. Sagsøgeren er blot fremkommet med bemærkninger vedrørende den påståede skade for de ansattes omdømme, men ikke fremkommet med nærmere præciseringer på dette punkt. Sagsøgeren har derfor heller ikke godtgjort en årsagsforbindelse mellem denne mulige skade og den skade, selskabet påstås at lide for sit eget omdømme.

72 I øvrigt henviser Kommissionen i punkt 219 i meddelelsen af klagepunkter af 10. september 1999 til visse betingelser, der anvendes af bankerne, som ifølge Kommissionen blev diskuteret under et møde den 30. april 1996. Sagsøgeren har under høringen stiltiende anerkendt, at disse fem år gamle oplysninger ikke længere er aktuelle. Endvidere har sagsøgeren heller ikke godtgjort, hvorledes en offentliggørelse af oplysningerne kunne påføre selskabet et alvorligt og uopretteligt tab.

- 73 Det kan herefter fastslås, at sagsøgeren ikke har godtgjort, at en offentliggørelse af de oplysninger, som selskabet anser som fortrolige, kan begrunde, at der er udsigt til et alvorligt og uopretteligt tab.

— Den blotte udlevering af meddelelserne af klagepunkter til FPÖ, uden hensyn til de oplysninger, der hævdes at være fortrolige

- 74 Det alvorlige og uoprettelige tab, sagsøgeren hævder at lide, består dels i et økonomisk tab i form af tab af kunder, dels i en ikke-økonomisk skade i form af skade for sagsøgerens omdømme. Disse tab følger af den forhåndsdomfældelse, som sagsøgeren frygter fra tredjemand, og af den ifølge sagsøgeren mulige fremlæggelse af meddelelserne af klagepunkter i det kollektive søgsmål, der verserer i USA.

- 75 Med hensyn til det økonomiske tab, og nærmere bestemt det påståede tab af kunder, har dette økonomisk karakter, idet det består i mistet fortjeneste. Det fremgår imidlertid af fast retspraksis, at et rent økonomisk tab ikke, bortset fra ganske usædvanlige tilfælde, kan betragtes som uopretteligt eller blot vanskeligt opretteligt, da der senere kan betales økonomisk erstatning herfor (kendelse afsagt af Domstolens præsident den 18.10.1991, sag C-213/91 R, Abertal m.fl. mod Kommissionen, Sml. I, s. 5109, præmis 24, og kendelse afsagt af Rettens præsident den 7.11.1995, sag T-168/95 R, Eridania m.fl. mod Rådet, Sml. II, s. 2817, præmis 42).

- 76 Ved anvendelsen af disse principper er den begærede udsættelse under hensyn til sagens omstændigheder alene berettiget, såfremt det fremgår, at sagsøgeren uden en sådan foranstaltning befinder sig i en situation, der kan bringe selve selskabets eksistens i fare, eller som kan ændre dets markedsandele på uigenkaldelig vis.

Sagsøgeren har imidlertid ikke fremlagt oplysninger, der kan godtgøre, at selskabet vil befinde sig i en sådan situation, såfremt gennemførelsen ikke udsættes.

- 77 Det kan under alle omstændigheder fastslås, at det af sagsøgeren påståede tab af kunder udelukkende er hypotetisk, idet det forudsætter og støttes på sandsynligheden for, at fremtidige og usikre begivenheder finder sted, nemlig at FPÖ offentligt udnytter meddelelserne af klagepunkter i nedvurderende øjemed (jf. i denne retning kendelse afsagt af Rettens præsident den 15.7.1994, sag T-239/94 R, EISA mod Kommissionen, Sml. II, s. 703, præmis 20, af 2.12.1994, sag T-322/94 R, Union Carbide mod Kommissionen, Sml. II, 1159, præmis 31, og af 15.1.2001, sag T-241/00 R, Le Canne mod Kommissionen, Sml. II, s. 37, præmis 37).
- 78 Hvad angår det alvorlige og uoprettelige tab, der efter sagsøgerens opfattelse følger af fremlæggelsen af meddelelserne af klagepunkter i det kollektive søgsmål, der verserer for domstolene i USA, kan det fastslås, at der ligeledes er tale om et rent hypotetisk tab, idet det for det første forudsætter, at de pågældende meddelelser af klagepunkter af FPÖ udleveres til sagsøgerne i dette kollektive søgsmål, og for det andet, at disse dokumenter af de amerikanske domstole tillades ført som bevis.
- 79 Med hensyn til den påståede ikke-økonomiske skade kan det fastslås, at sagsøgeren ikke har fremlagt oplysninger, der med tilstrækkelig grad af sandsynlighed kan godtgøre, at der er udsigt til en alvorlig og uoprettelig skade for selskabets omdømme. Den eneste udsigt, som i øvrigt er hypotetisk, nemlig at FPÖ anvender meddelelserne af klagepunkter til politiske formål eller offentliggør de ikke-fortrolige oplysninger vedrørende sagsøgeren, kan ikke føre til et andet resultat. Det bemærkes i denne forbindelse, som høringskonsulenten i det væsentlige har gjort sagsøgeren opmærksom på i skrivelsen af 27. marts 2001, at udleveringen af meddelelsen af klagepunkter til klageren kun sker som led i og med henblik på den af Kommissionen indledte procedure. Klageren antages derfor udelukkende at anvende de oplysninger, der er indeholdt i denne meddelelse, i den pågældende sammenhæng. Det skal tilføjes, at enhver urigtig eller vildledende anvendelse af de oplysninger, der er indeholdt i meddelelserne af klagepunkter, i givet fald kan anfægtes ved de nationale domstole.

- 80 Det følger af ovenstående, at sagsøgeren ikke har godtgjort, at uopsættelighedsbetingelsen er opfyldt. Allerede af denne grund kan begæringen om foreløbige forholdsregler ikke tages til følge.

— Interesseafvejningen

- 81 En afvejning af på den ene side sagsøgerens interesse i den begærede udsættelse og på den anden side den almene interesse, der er knyttet til gennemførelsen af de beslutninger, der er truffet i henhold til forordning nr. 17 og nr. 2842/98, samt interesserne hos de tredjemænd, som kunne blive direkte berørt af en eventuel udsættelse af den anfægtede beslutning, fører til, at nærværende begæring ikke kan tages til følge.
- 82 I den foreliggende sag bør Fællesskabets interesse i, at tredjemand, som Kommissionen har anerkendt har en berettiget interesse i at fremsætte en begæring i henhold til artikel 3 i forordning nr. 17, kan fremkomme med relevante bemærkninger til de af Kommissionen rejste klagepunkter, have forrang frem for sagsøgerens interesse i, at udleveringen af meddelelserne af klagepunkter udsættes.
- 83 Da uopsættelighedsbetingelsen ikke er opfyldt, og da interesseafvejningen taler til fordel for ikke at udsætte den anfægtede beslutning, kan den foreliggende begæring ikke tages til følge, hvorved det er ufornuddent at undersøge de øvrige argumenter, som sagsøgerne har fremført til støtte for, at der er tale om *fumus boni juris*.

På grundlag af disse præmisser

kender

RETTENS PRÆSIDENT

for ret:

- 1) **Begæringen om foreløbige forholdsregler tages ikke til følge.**
- 2) **Afgørelsen om sagens omkostninger udsættes.**

Således bestemt i Luxembourg den 20. december 2001.

H. Jung

Justitssekretær

B. Vesterdorf

Præsident